

De beste stuurman staan aan wal

Willem had altijd graag naar zee gewild. Als kind liep hij al langs de kades te zwerven. Hij zwierf vooral langs de kades van het Oostelijk Havengebied in Amsterdam. Daar sprak hij iedereen aan om de tijd te doden. Net als elk ander kind ging Willem gewoon naar school. Maar dat duurde niet lang. School was niets voor hem. Taal was te moeilijk en rekenen te ingewikkeld. Zijn school was de kaai, leren was er niet bij. Hij was, zoals dat in de volksmond wordt genoemd, simpel.

Maar kletsen kon Willem wel. Door de jaren heen kwam hij alles te weten over de schepen en hun namen. Ook leerde hij ome Joop kennen. Ome Joop was een oude bootsman bij de KNSM, die zich over hem ontfermde. Hij mocht de simpele jongen wel. Hij leerde de jonge knaap splitsen en knopen en dat was iets wat Willem wel beviel.

In de buurt waar hij woonde, kende iedereen hem. Zijn bijnaam was 'Willem de stuurman'. Hij had maar één droom, dat was varen. Iedereen, behalve Willem, wist dat dat eigenlijk nooit zou gaan gebeuren. De jaren verstreken en Willem zijn jonge jaren gingen voorbij. Hij kreeg van een zeeman een oude pet met een gouden rand en van een gepensioneerde stuurman een jas met gouden strepen. Daarmee liep hij trots langs de schepen en groette iedereen en alles. En iedereen reageerde op hem, omdat ze Willem allemaal kenden. Behalve natuurlijk de bemanning van de buitenlandse schepen. Dit deed Willem totaal niet, want hij sprak hen gewoon aan. Met handen en voeten voerde hij hele gesprekken, in alle talen die je je maar kon bedenken. Hij vertelde aan iedereen dat hij Engels, Duits en Spaans sprak.

De zeeschepen verdwenen uit het Oostelijk Havengebied, en de oude bootsman ome Joop was niet meer. Daarom verplaatste Willem zijn wandeling naar het havengebied achter het Centraal Station. Aan de steigers liggen altijd mooie witte Rijnvaart schepen met Duitse en Amerikaanse toeristen aan boord. Willem sprak elke toerist aan die maar naar hem wilde luisteren. Hij vertelde verhalen over de zee, waarover hij altijd droomde maar nooit had gezien.

Nog altijd loopt Willem langs de schepen met zijn pet op en zijn stuurmansjas aan. Als het weer rustig is, vaart hij toch de hele dag. Korte stukjes, met de pont van Noord naar Zuid en weer terug. Daarop alleen zal 'Willem de stuurman' zijn verdere leven op blijven varen. Het deert hem niet, hij is 'de stuurman'. 'De beste', maar hij staat meestal aan de wal.